

SASKIA NOORT

ALLE COLUMNS

Anthos|Amsterdam

AAN DE GOEDE KANT VAN DERTIG

Aan *Idols* kan ik niet meer meedoen. Ik ben te oud. Te oud om ooit nog een Idol te worden en dat is even slikken. Wanneer is het gebeurd, wanneer ben ik de leeftijd van veelbelovend gepasseerd? Ik voel me nog zo jong en aan het begin van mijn leven, ik droom nog steeds van een zangcarrière à la Madonna, en waarom niet eigenlijk? Waarom mag Madonna wel kinderboekenschrijfster worden en ik geen Idol meer? Absurd vind ik het. Niet dat ik veel verder zou komen dan de eerste voorronde, maar toch. Het idee. Dat anderen bepalen dat je te oud bent. Terwijl ik me zo jong voel. Jonger dan ooit, eigenlijk. Wilde ik sinds mijn twaalfde altijd ouder zijn dan ik in werkelijkheid was, sinds een jaar voel ik me precies goed. Ik kijk met afgrijzen naar foto's van mijn jongere zelf, naar de plakken plamuur die ik opsmeerde, de poses die ik aannam, de krijserige kleren die ik droeg, de angstige onzekerheid die uit mijn ogen sprak en denk: waarom heb ik toen, met dat ranke lijfje en dat rimpelloze, frisse gezichtje, niet meer genoten, waarom was ik toen zo vol ernstige twijfels, vond ik mezelf zo lelijk?

Heerlijk vind ik het, nu ik de respectabele leeftijd van zesendertig heb bereikt, het baren er definitief opzit en putten en rimpels zich onverbiddeijk aandienen, eindelijk in mezelf te vertrouwen. Net nu mouwloze truitjes en minirokjes door de

leeftijdpolitie verboden zijn voor vrouwen van mijn leeftijd, durf ik er ongegeneerd in te lopen. Ik dans en zing vol overgave, zonder stil te staan bij wat anderen van mij vinden, ik verberg mijn lichaam niet langer voor het bikkelharde oordeel van anderen, *this is me*, met striae op de buik. En het mooiste van dit eindelijk gevonden zelfvertrouwen is, dat mannen er bij bosjes voor vallen. Nooit eerder had ik zoveel sjans als nu, en nooit eerder durfde ik er zo frivol mee te spelen.

Dertigplus is dus de mooiste leeftijd die er is. Niet veelbelovend, want die beloftes hebben we al lang ingelost en daar worden we nu ruimschoots voor beloond met de prachtigste zelfinzichten. Laten we onszelf niet meer op de mouw spelden dat het verval is ingetreden, deze prachtige jaren niet verpesten met gezeur over rimpels, putten, slappe buiken en blubberarmen, we zijn prachtig. We hebben nog genoeg energie om te dansen tot we erbij neervallen, maar bezitten ook de wijsheid om te genieten van het moment, we zijn nog mooi genoeg om te sjansen en hebben het zelfvertrouwen om dit ongegeneerd te durven doen, we zijn nog jong genoeg om mee te kunnen doen aan iedere trend en oud genoeg om het niet zo serieus te nemen. We willen helemaal niet meer meedoen aan *Idols*, we zijn het al.

FEEST!

Ik ben dol op feestjes. Huiskamerfeestjes welteverstaan. Grootse party's met op elke hoek een champagnetoren, een haringkar of een in de bedrijfskleuren geschminkte mimespeler kunnen me gestolen worden, evenals halfbakken borrels waarop de vrouwen op tuinstoelen in de serre zitten te smoezen en de mannen met een pijpje bier in de hand bulderend rond de afzuigkap staan. Ook alle moderne varianten als house-, lounge-, drum-'n-base-feestjes en Ibiza-beach-gedoe maken mij niet blij omdat de bezoekers, doorgaans té perfect gestyled, te verveeld en te egotrippend of te gedrogeerd, het begrip 'saai' een geheel nieuwe betekenis weten te geven. Nee, geef mij maar een huisfeest, een helaas uitstervend verschijnsel, nu niemand meer zin heeft in hooggehakte, dansende dames op het Amerikaans eiken en uitgedrukte peuken in het keramisch kunstwerk. In mijn vriendenkring ben ik een van de weinigen die zich er nog jaarlijks aan waagt en dat doe ik omdat ik vind dat er al zo weinig meer te feesten valt wanneer je de verkeerde kant van de dertig hebt bereikt en dat je dus elke verjaardag moet vieren met drank en vooral muziek. We dansen bijna nooit meer en als we een keer in een café licht met de heupen wiegen worden we door zestienjarigen aangegaapt of door de lokale alcoholist in de billen geknepen. Dus ruim ik

mijn woonkamer één keer per jaar leeg, hang ik een discobol aan het plafond, regel ik een hobbydeejay die ik op het hart druk zijn housemuziek en Marco Borsato-cd's thuis te laten, plaats ik een tap in mijn keuken en het feest kan beginnen. Het is zoveel eenvoudiger dan het geven van een uitgebreid en doorgaans slaapverwekkend etentje, zoveel simpeler dan koffie met taart en honderd kinderen die door je huis lopen te krijsen, zoveel leuker dan een brunch, lunch, happy hour met ingewikkelde hapjes, bijzondere wijnen en gesprekken over hoe duur alles is geworden sinds de euro zijn intrede heeft gedaan.

Gewoon 'gouwe ouwe' snoeihard uit de boxen laten knallen, borrelnootjes, leverworst en blokken kaas op de kast zetten, genoeg drank in huis halen, zeer blote jurk aantrekken en je hebt een avond om nooit meer te vergeten. Die slome buurman met zijn eeuwige rode pull-over eindigt pogoënd met je vroegere, net gescheiden vriendin, de vader van het vriendinnetje van je dochter blijkt een begenadigd moonwalker, zijn vrouw wappert dolgelukkig met haar handen in de lucht en gilt dat het mannen regent en je vriendinnen eindigen in innige verstrengeling, terwijl ze tegen hun echtgenoten lallen dat ze 'nobody's wife' zijn. Eindelijk kun je de man van een ander bespringen op James Browns 'Sexmachine', weer eens laten zien dat je al Madonna's dansjes nog beheerst, dubbelzinnige teksten uitkramen tegen die aantrekkelijke nieuwe liefde van een ex-collega. Heerlijk. We gaan gewoon tot half zes door, totdat er nog maar één persoon (doorgaans ben ik dat) zwalkend over de dansvloer meezingt met Meredith Brooks: 'I'm a bitch, I'm a mother...' terwijl er in de hoek van de kamer een stel ruzie maakt en de rest lallend in de keuken het vat ledigt. Een geslaagd feest, dat begon om negen uur. En het fijnste van dit soort feestjes is dat ik, naarmate de avond vordert, steeds jon-

ger word. Ik begin als keurige zesendertigjarige, met opgestoken haar, gladde kousen en perfect gestifte lippen. Rond twaalfen voel ik me zesentwintig en gooi ik mijn haar los om met Anouk mee te headbangen, twee uur later ben ik weer zestien, schop mijn pumps uit en barst los in een stevige partij pogo, en ik eindig steevast als zesjarige, duwend en trekkend op de dansvloer met een hoofd als Alice Cooper. Er bestaat dus geen betere verjongingskuur dan een broeierig thuisfeest, de volgende ochtend, wanneer je als zesennegentigjarige ontwaakt, niet meegerekend.

GOEDE VOORNEMENS

Goede voornemens, waar ik me echt aan zal houden, en wel vanaf morgen:

NIET:

- Roken en drinken.
- Zeuren over feit dat ik niet mag roken en drinken.
- Eten oplekkeren met mayo en mosterd en zeker geen mayo bijbestellen in hip restaurant.
- Tafel reserveren in pas geopend hip restaurant met als gevolg uren op eten wachten en afgesnauwd worden door zichzelf zwaar overschattende serveersters.
- Meer dan twee espresso's per dag.
- Dure vitaminepillen, anticellulitiscrèmes, haarmaskers en antirimpel-ampullen kopen en ze vervolgens nooit gebruiken.
- Op zondag i.v.m. kater naar de snackbar rijden om frikadellen en kroketten te halen.
- Met de auto sigaretten halen op de hoek.
- Uitsluitend triviale lectuur lezen over dertigplus-vrouwen en hun lifestyle-problemen.
- Kijken naar reality-soaps ter bevrediging van lage sensatie-zucht.

- 's Morgens vroeg *As The World Turns* kijken, e-mailen en fun-internetten terwijl ik eigenlijk moet werken.
- Rekeningen ongeopend in krantenbak gooien, stiekem laarzen kopen van opzij gezet belastinggeld, bonnetjes bewaren in oude Lego-does.
- Zuchtend en steunend huishoudelijke taken verrichten in de hoop dat M. mij zielig vindt en ook besluit een afwas-kwast ter hand te nemen.
- Ruzie maken over a. wie de afstandsbediening mag vasthouden, b. of *Sex and the City* dom vrouwengeleuter of komisch en flitsend is, c. wat M. nou zo boeit in voetbal.
- Heimelijk verlangen naar verhouding met Jan Mulder en Benicio del Toro.
- Fietsen, teakhouten tuinmeubelen en terracottapotten een winter buiten laten staan zodat ik ze vervolgens kapotgevroren en groen uitgeslagen bij het grofvuil kan zetten.
- Cd's kopen waarop slechts één goed nummer staat.
- Op feestjes alles door elkaar drinken om daarna uitsluitend nog onzin uit te kramen, met als gevolg hoofdpijn en spijt.
- Flirten met andervrouws man.
- Roddelen.
- Klagen, zeuren en doemdenken.
- Sorry zeggen, of 'Nou, nog eentje dan'.

WEL:

- Gebruikmaken van fitnessabonnement teneinde Madonalichaam te creëren.
- Reprimandes van tandarts voorkomen door dagelijks te flossen.
- Me abonneren op groentetas van de reform en deze ook leegeten ter voorkoming van voortijdige veroudering.
- Me verplaatsen per fiets.

- Regenpak kopen om me door weer en wind te kunnen verplaatsen op fiets.
- Aangeschafte multivitaminepreparaten en antioxidanten ook daadwerkelijk slikken.
- In gezond lichaam huist gezonde geest dus: boeken van Geert Mak, Thomas Rosenboom en Harry Mulisch eindelijk gaan lezen.
- Rekeningen bij binnenkomst betalen, geld voor belasting opzijzetten, wekelijks boekhouding doen en sparen!
- Zorgtaakverdeling doordrukken voor kinderen het huis verlaten.
- Cd's sorteren en juiste schijfjes weer in juiste hoesjes stoppen. (Anouk zit nu in *25 leukste Sinterklaasliedjes*, *Hits for Kids* in *Best of Bowie*).
- Tien jaar zomervakantiefoto's inplakken, voorzien van leuke bijschriftjes.
- Kasten uitruimen en handig indelen, ter voorkoming van wekelijks terugkerende ruzie over vermiste sokken, riemen, zwembroeken, gym schoenen, handschoenen en sjaals.
- Kaartjes sturen naar jarige of anderzijds jubilerende kennissen en familieleden.
- Werken aan relatie door conflicten fatsoenlijk op te lossen en volwassen communicatie. Ook M. veel complimenten maken om hem eindelijk achter het aanrecht te krijgen.
- WATER DRINKEN! Naast elk glas wijn een glas water. Twee liter per dag!
- Uitsluitend positief uitlaten over M., werk, kinderen, familie, huishouden, kortom leven.

TRAKTEREN

‘Zeg mam, je vergeet toch niet dat ik maandag moet trakteren, hè?’ meldt mijn zoon terloops, als ik net tot aan mijn ellebogen onder het appeltaartdeeg zit om zijn verjaardag op te luisteren met zijn favoriete zelfgebakken appeltaart. Trakteren, shit, ook dat nog. ‘Enne, je gaat het toch niet zo doen als die luie moeders hè?’ vervolgt hij. Ik vraag angstig wie de luie moeders zijn en waarom zijn zij zo lui? ‘Luie moeders, dat zijn moeders die nooit wat doen op school en die als traktatie alleen maar een zakje chips meegeven. Zoals de moeders van D. en M., die hebben gewoon geen zin om voor hun kinderen iets leuks te maken.’

Ik zeg dat ik een zakje chips al heel wat vind, vroeger trakteerde ik mandarijnen, dat was pas erg om mee aan te komen, maar mijn zoon kijkt me meewarig aan. ‘Ik wil wel met iets leuks aankomen! Dus ook niet zo’n fruit-egel!’

Hoe raadt hij het zo, dat was precies waaraan ik zat te denken. Halve rode kool, aluminiumfolie eromheen, satéprikkers met daaraan blokjes kaas, worst, druiven en mandarijnen, in de kool prikken en klaar is kees. Ik stel een rozijnenboot voor (doosje rozijnen, spekje aan satéprikker), een snoepkeycord (dropveter met snoepsleutel) en versierde cakejes (kant-en-klare cakejes besmeren met glazuur en volstrooien met ge-

kleurde hagelslag), maar hij richt zijn ogen ten hemel en zucht hartgrondig: 'Ik ben geen baby meer.'

De boodschap is duidelijk, ik zal mijn moederimago op moeten vijzelen, wil ik niet in het verdomhoekje der luie moeders eindigen. Ik sta al op de nominatie omdat ik ze voor het overblijven geen vers gebakken pesto-ciabatta's met gerookte kip, uitgebakken spek en tomaat meegeef, noch verjaarspartijtjes organiseer met huifkarren, springkussens, lasergames en karten, zoals alle andere ouders wel doen, volgens mijn kinderen dan, die mij regelmatig uitroepen tot saaiste, strengste en nu dus bijna luiste moeder van de school. En met de titels 'saaï' en 'streng' kan ik leven, maar 'lui'...

Nee, lui, zo wil niemand tegenwoordig meer genoemd worden. Dus beloof ik mijn zoon een crea-traktatie, die ik hoogstpersoonlijk in de klas zal afgeven, met veel ballonnen en vuurwerk en ik zal niet weggaan voordat alles is vastgelegd met foto- en videocamera.

'Fijn,' zegt hij, 'En vergeet niet: er zitten 38 kinderen in de klas, van wie er drie geen suiker mogen, twee geen gluten, en vijf geen koemelkproducten. O ja, en er zijn er zes vegetarisch.' Met terugwerkende kracht snap ik mijn moeder met haar mandarijnen.

Ik stort mezelf op het internet, op zoek naar de ideale traktatie, waarmee ik een verpletterende indruk zal maken op zowel de kinderen als de onderwijzers, maar dat blijkt een onmogelijke opgave, ondanks de 3775 hits. Mijn zoon wijst alle 'traktaties die aansluiten bij een gezonde voeding met kaas, worst, rozijnen, of een appel' met braakimitaties van de hand en de Harry Potter-hoeden, uitdeeldino's en spekspinnen worden afgedaan als te kinderachtig of al te vaak gehad.

'H.'s moeder kwam ze zelf bakken in de klas. Maar iedereen vond ze vies,' antwoordt hij op mijn voorstel een grote stapel

pannenkoeken te bakken. Dat is voor mij de druppel. Dreigend met de deegroller jaag ik hem de keuken uit en roep dat hij het helemaal kan bekijken met zijn traktatie, dat hij gewoon veertig mandarijnen meekrijgt en het verder maar uitzoekt. Het interesseert me geen donder of iemand mij lui vindt, en saai en streng.

Twee dagen later is het zover, zijn verjaardag wordt gevierd op school en ik sta na een nacht noeste arbeid stralend onder aan de trap te wachten met zijn traktatie: 38 cakebakjes gevuld met groene, lillende Saroma-pudding opgesierd met gezichtjes van snoep. ‘Getver, wat is dat?’ Verbijstering staat op zijn gezicht.

‘Dit, mijn lieve jongen, zijn door jouw moeder bereide Vegetarische Verwende Etters,’ antwoord ik.

ANNA

Mijn schoonmoeder is overleden. Na een kort ziekbed kroop ze er op een nacht stilletjes en onverwachts tussenuit, ons 'bedroefd maar dankbaar' achterlatend. Vierentachtig werd ze en twee maanden geleden stond ze nog fanatiek een groots vuur te stoken in haar achtertuin. Een fikse boete had ze graag over voor het opruimen van de rotzooi op de boerderij. En nu is ze weg, zomaar, en iedereen zegt dat het toch prachtig is, zo'n dood, na een lang, gezond en vruchtbaar leven. We heffen het glas op haar en eten eieren met spek, op verzoek van de kinderen, omdat we dat bij haar altijd aten. Buiten is het nat, grijs en koud, het weer waar zij zo'n hekel aan had.

Anna heette ze en ze leidde een leven dat wij niet meer kennen. Een leven waarover geen vrouwenblad ooit schrijft en dat in schrill contrast staat met het getob van onze generatie. Zij stamde uit de tijd dat vrouwen onzichtbaar waren en zich geen prangende vragen hoefden te stellen als wil ik een kind of een carrière of allebei. Kinderen kwamen er gewoon. Dertien stuks, vier tweelingen, allemaal thuis geboren en zelf gevoed. Ze vertelde me dat ze tijdens elke zwangerschap misselijk was.

Soms maakte ze, tijdens de weeën, kilo's boontjes of kersen in voor de naderende winter en één keer moest ze nog voor de persweeën begonnen twee dozijn kippen slachten. Deze ver-

halen vertelde ze mij, terwijl ik in het kraambed bij lag te komen van mijn bevalling. Probeer dan nog maar eens te klagen. Toen mijn zoon een half jaar oud was en eens onbedaarlijk huilde bij haar thuis, kwam ze aanzetten met een stuk speksword. Dat moest ik aan een touwtje om zijn nek hangen, dan kon hij daarop sabbelen. Had bij haar baby's altijd goed gewerkt.

Sterke Anna. Voedde dertien kinderen op, zorgde voor het vee, ving met gevaar voor eigen leven en dat van haar gezin onderduikers op in de oorlog en kreeg er in de zomer nog een bleekneusje bij om vet te mesten met eieren, spek en verse melk. En dat allemaal voor de komst van Pampers, de magnetron en peuterspeelzalen.

'Zo was het nu eenmaal,' zei ze me eens en keek er weemoedig bij. Ze miste die drukke, bruisende tijd, de volle waslijnen, de grote pannen op het vuur, het kabaal van baby's, peuters, kinderen en pubers. De jaren dat ze leefde voor man, kinderen en vee waren haar gloriejaren. Het kostte haar moeite afscheid te nemen van die tijd en zich over te geven aan alles waar wij op dertigjarige leeftijd al naar verlangen: tijd voor jezelf, rust, ruimte, vrijheid, geld. Maar ook daar zeurde ze niet over.

Stoere, eigenwijze Anna. Ze meende altijd het beste de weg te weten en leidde ons regelmatig de verkeerde richting op. Ze vond mij maar een mager ding, gaf me bij elk bezoek een kwart vlaai en zag er streng op toe dat ik het stuk karton tot de laatste kruimel opat. Ondanks mijn protesten stopte ze mijn kinderen zakken vol spekkies toe, voor in de auto, hetgeen dikwijls leidde tot gekots en slaande ruzie. Wanneer ik haar probeerde te helpen en de afwasmachine verkeerd inruimde, haalde ze de vuile vaat er gewoon weer uit om het er vervolgens op haar manier weer in te zetten. En de lasagne, die ik ooit voor haar en haar man maakte, at ze niet op, want knoflook, dat at ze niet.

Mijn schoonmoeder wist donders goed wat ze wilde en hoe ze het wilde en daar bewonderde ik haar om.

Nu is ze dood. We hebben haar lichaam, dat dertien kinderen baarde, zoogde, troostte, strafte, knuffelde en liefhad, begraven op nog geen vijfhonderd meter van de boerderij waar ze dat allemaal deed. Ik zal mijn hele leven nooit meer zo'n 'powergirl' tegenkomen zoals zij.